

tion, vil han vel ikke kunne tvangsindlægges ved Politiets Foranstaltning, men man mener, at Konsekvensen bør være, at Retten til at udøve Lægegerning maa fratages ham af Indenrigsministeren, idet der da ikke er Grund til at anlægge (eller fortsætte) Sag ved Domstolene om Fratagelse af jus practicandi.

7. Medens Spørgsmaalet om Generhvervelse af Retten til at udøve Lægegerning efter § 7 i Loven af 1909 kan fordres forelagt Retten, medmindre det skønnes, at Forholdene er ganske uforandrede, og der ikke er gaaet et Aar efter den Afgørelse, ved hvilken Retten blev paagældende frataget, foreslaas det, at dette Spørgsmaal ikke i noget Tilfælde kan bringes for Retten, før der er gaaet et Aar efter Afgørelsen. Derimod foreslaas der ikke nogen Tidsgrænse forsaa vidt angaar Indenrigsministerens Beføjelse til at tilbagegive paagældende Retten.
8. Den, der udøver Lægegerning; efter at Retten hertil er frataget ham, straffes efter Forslaget ikke som for Overtrædelse af retslige Forbud, men efter Bestemmelsen i Lovudkastets § 21, Stk. 2.

Man har ikke fundet det nødvendigt udtrykkeligt i Loven at fastslaa, at Autorisation som Læge kan tilbagetages, naar den er meddelt paa et urigtigt Grundlag; det maa nemlig anses som en Selvfølge, at Sundhedsstyrelsen kan kassere en udfærdiget Autorisation, saafremt det skulde vise sig, at vedkommende f. Eks. havde fremlagt falsk Eksamensbevis eller falsk Dokumentation for, at han havde gennemgaaet den krævede praktiske Uddannelse. Det samme gælder Retten til at betegne sig som Speciallæge.

ad Stk. 6. Mister en Læge »jus practicandi«, bør dette bringes til Befolkningens Kundskab gennem offentlig Bekendtgørelse. For at sætte Sundhedsstyrelsen i Stand til at sørge for dette, naar en Læge mister denne Ret, fordi han frakendes de borgerlige Rettigheder, eller fordi han har gjort sig skyldig i straffbare Handlinger i sin Gerning, jfr. § 20, foreslaas det paalagt Paataalemyndigheden at gøre Indberetning til Sundhedsstyrelsen om saadanne Domme.

Til § 6.

Det er en naturlig Følge af selve Lægekaldet: at være Befolkningens Hjel-

per i Sygdomstilfælde, at en Læge altid bør udvise den størst mulige Omhu og Samvittighedsfuldhed. Dette gælder ikke blot Lægens egen personlige Undersøgelse og Behandling, men ogsaa med Hensyn til de Lægemidler, han ordinerer, og den Medhjælp, han benytter, og for hvis Udvalgelse og Instruering Lægen har Ansvar. Og Lægen maa herved iagttage, at der ikke paaføres Patienterne unødvendige Udgifter. — For grovere eller gentagen Forsømmelse eller Skødesløshed i Udøvelsen af Lægekaldet fastsætter § 18 en særlig Straffebestemmelse.

Til § 7.

Efter den nuværende Retstilstand gælder for Læger samme Pligt som for andre Borgere til at komme nødstedte Personer til Hjælp. Reglerne herom findes i Straffeloven, jfr. Borgerlig Straffelov § 253, der fastsætter Straf for den, der undlader 1) efter Evne at hjælpe nogen, der er i øjensynlig Livsfare, eller 2) at træffe de Foranstaltninger, som af Omstændighederne kræves til Redning af nogen tilsyneladende livløs, eller som er paabudt til Omsorg for Personer, der er ramt af Skibbrud eller anden tilsvarende Ulykke (jfr. ogsaa § 199 i Straffeloven af 10. Februar 1866).

Man anser det imidlertid for rigtigst, at der paalægges Læger en noget videregaaende Pligt end den andre Borgere har i denne Henseende. Lægens Stilling som den af Samfundet til at yde Lægehjælp autoriserede Person synes at maatte medføre en særlig Pligt til at hjælpe Personer, der trænger til Lægehjælp, hvilket iøvrigt ogsaa er fuldtud anerkendt af Lægerne selv. Der er imidlertid forekommet — ganske vist ikke mange, men dog nogle — Tilfælde, hvor en Læge har nægtet at yde Hjælp, f. Eks. til en tilskadekommen, og hvor man ikke har kunnet bringe Straffelovens Bestemmelser til Anvendelse, men hvor Lægens Forhold dog har været dadelværdigt.

Man stiller derfor i § 7 Forslag om en saadan videregaaende Pligt for Læger.

Kriteriet for Lægernes Pligt i saa Henseende maa være, om hurtig Hjælp er en paatrængende Nødvendighed. Man anser det ikke for muligt nærmere at angive, hvornaar Pligt til at yde Lægehjælp foreligger, men man har dog ment ved en Række Eksempler at kunne give nogen Vejledning, idet man herved tilsigter at vise, at Bestemmelsen kun skal gælde